

- udostępnienie takim dostawcom usług wyszukiwania ułatwia profilowanie strony skarżącej przez każdego użytkownika Internetu na świecie, w tym przez obecnych i potencjalnych pracodawców;
 - w wyniku takiego profilowania powstaje ryzyko dyskryminacji strony skarżącej;
 - Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej podjął decyzję o powszechnej anonimizacji publikowanych pism procesowych w odniesieniu do wszystkich wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczących osób fizycznych, które do niego wpłynęły po dniu 1 lipca 2018 r.;
 - anonimizacja publikowanych pism procesowych w odniesieniu do wszelkich innych rodzajów działań przewidzianych w traktatach pozostaje całkowicie w gestii wymiaru sprawiedliwości Unii Europejskiej,
 - osoby fizyczne, których dotyczą wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone do Trybunału Sprawiedliwości po dniu 1 lipca 2018 r. oraz strona skarżąca nie są traktowane jednakowo.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Sąd naruszył art. 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności strona skarżąca utrzymuje, że:
- celem publikacji dokumentów procesowych jest, według Trybunału Sprawiedliwości, „zagwarantować informowanie obywateli i jawny charakter sądownictwa”;
 - aby osiągnąć ten cel, nie jest konieczne publikowanie wersji pism procesowych, w których strona skarżąca jest wskazywana z nazwiska lub, pomocniczo, udostępnianie takich wersji wyszukiwarkom internetowym, takim jak Google;
 - niezaprzestanie przez Sąd takiej praktyki narusza art. 4 ust. 1 lit. c) i art. 5 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, ewentualnie art. 4 ust. 1 lit. c) i art. 5 lit. a) rozporządzenia (UE) 2018/1725 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (UE) 2018/1725 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295, 21.11.2018, s. 39).

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2019 r. — Bulgarian Energy Holding i in./Komisja

(Sprawa T-136/19)

(2019/C 164/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bulgarian Energy Holding EAD (Sofia, Bułgaria), Bulgartransgaz EAD (Sofia), Bulgargaz EAD (Sofia) (przedstawiciele: adwokat K. Struckmann, M. Powell i A. Kadri, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- przyjęcie środków organizacji postępowania lub środków dowodowych określonych w sekcji 3.6 skargi lub jakichkolwiek innych takich środków, które Sąd uzna za niezbędne;

- stwierdzenie nieważności, w całości lub w części, decyzji Komisji C(2018) 8806 final z dnia 17 grudnia 2018 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 102 TFUE (AT.39849 — BEH Gas);
- uchylenie nałożonej grzywny lub obniżenie jej wysokości;
- obciążenie pozwanej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że pozwana naruszyła istotne wymogi proceduralne, naruszając tym samym prawo skarżących do obrony.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że definicja właściwego rynku zawarta w zaskarżonej decyzji jest obarczona naruszeniami prawa i błędami dotyczącymi okoliczności faktycznych oraz brakiem przeprowadzenia analizy rynku i brakiem należytego uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że stwierdzenie zawarte w zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym Bulgargaz EAD (jako jedna ze skarżących) lub skarżące łącznie zajmowały pozycję dominującą na rynku usług związanych ze zdolnością przesyłową, jest obciążone naruszeniami prawa i błędną oceną okoliczności faktycznych.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza traktaty Unii Europejskiej, ponieważ nie wykazano w niej wymagany prawem sposób, że zachowanie opisane w zaskarżonej decyzji stanowi naruszenie art. 102 TFUE, w świetle zawartych w niej naruszeń dotyczących stosowania prawa i oceny okoliczności faktycznych.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że stwierdzenia zawarte w zaskarżonej decyzji dotyczące okresu trwania zarzucanego naruszenia są obciążone naruszeniami prawa i błędną oceną okoliczności faktycznych.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że w trakcie procesu przyjmowania decyzji na podstawie art. 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. ⁽¹⁾, naruszono traktaty UE.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że grzywna powinna zostać uchylona lub obniżona w świetle tego, że w zaskarżonej decyzji nie uwzględniono wytycznych pozwanej w sprawie grzywien, lub, ewentualnie, w ramach przysługującego Sądowi prawa nieograniczonego orzekania na podstawie art. 261 TFUE ze względu na to, że grzywna, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, jest nieproporcjonalna w stosunku do sankcjonowanego zachowania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 4 — wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 8, t. 2, s. 205).